

Debatten fortsatte: Torsteinsen hadde innlegg i [Harstad Tidende](#) den 16.2 og i [Nordnorsk debatt](#) samme dag.

Her følger mitt svar til Harald Torsteinsen

Professoren vs. Ukraina

Det var lite innspill eller drøfting om Ukrainakrigen i siste innlegg fra Harald Torsteinsen. Det var som jeg tenkte, et angrep på de som ytrer seg skeptisk til Norges engasjement i denne krigen. Med sin professortittel ville han slå ned på motforestillinger og stemple det for å «forkynne». Det er hersketeknikk. I det siste innlegget ser vi at han forsøker å ta mannen i stedet for ballen, for så å si at han ikke vil fortsette diskusjonen.

Da utgangspunktet for professorens innlegg var «Bygdnes vs. Ukraina», altså mine meninger som han forsøkte å liste opp i fem punktere, så står det opp til meg å velge det jeg syns er viktigst å ta alvorlig og svare på. Jeg hadde kanskje ikke ventet at professoren ville følge opp mitt innspill om at krig og inflasjon henger sammen. Det får så være.

I det første innlegget sier professoren: «*Vi aksepterer da heller ikke at USA skal ha en slik rett. Ingen medlemmer av NATO er buffere for USA.*» Rart at jeg må opplyse professoren at Canada faktisk er en buffer for USA. Men det er ikke viktig. Det viktigste er det jeg minnet professoren på, nemlig Cubakrisen i 1962. Det kaller professoren for «*patetisk*» og vil ikke drøfte det. Amerikanske våpen i Ukraina oppfattes som en eksistensiell trussel mot Moskva slik USA oppfattet de sovjetiske rakettene på Cuba. I begge tilfellene søkte den ene parten å nekte den andre muligheten å ha atomvåpen nær egen grense og hovedstad. Russland har den samme «rett» til å gripe inn mot USA og Ukraina som USA hadde med blokaden mot russiske fartøy i 1962, inklusiv USAs planlagte angrep mot Cuba og Sovjetunionen. Slik argumentasjon er juridisk tvilsom, men professoren bør være klar over at Russland her bare har fulgt den amerikanske tolkingen av folkeretten.

Jeg deler selvfølgelig ikke denne argumentasjonen til stormaktene, og jeg ser at det også er andre grunner til krigen, men «innbilt risiko» som professoren lister opp, er det da ikke. Russerne har erfaring fra Vestens appetitt på landet, både fra Napoleon, Hitler og nå NATO. Med bare 4 % av verdens militærutgifter er det ikke troverdig at Russland utgjør en ekspansjonsfare for Vesten. Trusselen derimot er om denne krigen drives frem mot en tredje verdenskrig med bruk av atomvåpen. Dette «*verdensbildet*» er høyst reelt, og det vil ikke professoren diskutere.

Å arbeide for «fred» er å spare liv. Å forsyne Ukraina med våpen, penger og folk, er det motsatte. NATO-våpen og ammunisjon dreper vel så effektivt som russiske våpen. Forsvarssjefen uttaler seg i dag til Klassekampen at han ikke tror på en militær seier i Ukraina. I så fall vil professorens politikk medføre en langvarig og unødvendig krig som dreper masse folk. Alternativet er fredsforhandlinger. Kanskje kan en leite frem MINSK-avtalene som NATO ikke overholdt. Fred er et kollektivt ansvar og internasjonalt fredsarbeid i tråd med FN-pakten som Norge burde gå i spissen for. Kanskje litt frekt av professoren å forlange at jeg skal ha løsningen? Men jeg veit at våpeneksport ikke er løsningen. Det gjør oss bare til krigsprofitører, og den politikken skjemmes jeg av.

Frode Bygdnes

Dette innlegget sto i [Harstad Tidende](#) 17/2 2023 og i [Nordnorsk debatt](#) 20/2 2023

Da Torstensen hadde meldt at han avsluttet debatten, var det så andre som heiv seg på. Tora Saue mente at jeg var fanatisk og trollat mot Harald Torsteinsen i [Harstad Tidende](#) 21/2 2023.

Mitt svar sto i [Harstad Tidende](#) den 22/2 2023

Kamp mot all imperialisme

Både i avisspaltene, i nettaviser og på sosiale medier kommer det kommentarer til meg og om meg som er lite verdig en demokratisk debatt. Tora Saue sin karakteristikk av meg som fanatiker er nettopp for å hindre meg og andre til å komme med motforestillinger. En fredselsker må ha et mer åpent sinn. Vil du ha fred, så må en undersøke bakgrunnen for konfliktene og krigene. Da må en faktisk høre etter hva begge parter hevder. Vil en ha krig så er det bare å demonisere motparten og møte alle kritiske ytringer med intoleranse.

Jeg skulle gjerne hatt oppskrifta på en rettferdig fred som jeg avkreves. Men det er for mye forlangt når ikke professoren i statsvitenskap en gang har svar å gi. Jeg våger meg derfor å sitere Gandhi: «Det fins ingen vei til fred. Fred er veien.» Vi må stoppe våpenforsendelsene og begynne forhandlinger bygd på en analyse av motsetningene.

Ukraina-krigen består av flere kriger. En borgerkrig, en krig mot okkupasjon og en stedfortrederkrig der NATO og USA skal svekke Russland. Og det er det Biden som lanserte den tesen, ikke Putin. Ukrainakrigen går inn i et globalt motsetningsforhold som vanskeliggjør forholdet mellom folk.

Jeg har ikke noe hat til USA. Det er et land på randen av borgerkrig, da går det ikke an å fordømme hele landet. Det er klasse-motsetninger der som her og som vi også ser i Ukraina og i Russland. Men det stemmer at jeg er sterkt kritisk til USA sin ledelse. De har startet alle sine kriger med løgn. I ettertid har det vist seg at krigene både i Jugoslavia, Afghanistan, Syria, Libya og Irak har vært begrunna på falske premisser. USA bekrefter bare at det første som en taper i en krig, er sannheten. Det gjelder og Putin sin krig.

Minsk I avtalen fra 2014 var mellom Russland, Ukraina, Folkerepublikken Donetsk og Lugansk. Men denne ble ikke overholdt. Minsk II-avtalen av 2015 fikk med den franske presidenten og den tyske forbundskansleren. Den gikk ut på våpenhvile, buffersoner og at ingen fremmede styrker skulle stå i Ukraina. Minsk-avtalen var oppe i tryggingrådet (resolusjon 2022 i år 2015). Den ble da folkerettslig bindende. Da var den en avtale også NATO skulle respektere. I ettertid har vi fått vite at hverken Ukraina, Tyskland eller Frankrike hadde intensjoner om å følge avtalen. Den var laget for å få tid til å bygge opp militærapparatet til Ukraina. Så sies det at Russland brøt den avtalen med okkupasjon av Krim. Det er da bare å minne om at Minsk I ble tegna etter den annekteringa.

Det var en avtale fra 1991 som også kalles Minsk-avtalen. Det var avviklinga av Sovjetunionen. Den gang ble det lovet at NATO ikke skulle utvide seg en tomme østover. I stedet har vi fått NATO-tesen «out of area». Det har blitt den største faren for en tredje verdenskrig, og det vil nok bli den siste. Å gi mer og mer våpen til Ukraina er vegen til atomkrig. Så jeg står trykt på den gamle 68-parola: Kamp mot all imperialisme.

Frode Bygdnes

